

ת"פ 27940/03/16 - מדינת ישראל נגד זאיד אל עביד (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

12 ביולי 2016

ת"פ 27940-03-16 מדינת ישראל נ' אל עביד (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י באת-כוחה עו"ד גנית אטיאס

נגד

זאיד אל עביד (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד שחדה אבו מדיע'ם

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

הנאשם הורשע על-פי הודאתו בשני כתבי אישום מתוקנים בעבירות של הסעה ברכב של תושב זר (2 עבירות), בהתאם להוראת סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל; נהיגה ללא רישיון נהיגה (2 עבירות), בהתאם לסעיף 10א' לפקודת התעבורה; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בהתאם להוראת סעיף 275 לחוק העונשין.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם במסגרת התיק שבכותרת, ביום 10.3.2016 בסמוך לשעה 05:35 בבוקר, בכניסה לעיר נתיבות, הסיע הנאשם ברכב מסוג פולקסווגן ארבעה תושבי הרשות הפלסטינאית שנכנסו לתחומי המדינה, מבלי שהחזיקו בידיהם אישורי כניסה כדין. זאת עשה מבלי שיש ברשותו רישיון נהיגה.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן המצורף בו הורשע הנאשם, ביום 6.1.2014 בשעה 15:45 בכביש 358 בסמוך ליער להב, הסיע הנאשם את פרחאן ערג'ן שהינו תושב שטחים, מבלי שזה האחרון החזיק אישור שהייה כדין בישראל.

בנסיבות המתוארות לעיל, נסעו השוטרים ליאור טל וקובי בוטבול, אחרי הרכב וכרזו לנאשם לעצור. הנאשם לא שעה לקריאות השוטרים, פנה שמאלה ונכנס ליער להב. לאחר מרדף עצר הנאשם את רכבו, הוא והנוסעים פרקו מתוך הרכב ונסו בריצה מהמקום. בעת שפרק הנאשם מהרכב, הרכב נסע לאחור ופגע בשני עצים ביער, הדלת האחורית מאחורי מושב הנהג פגעה בעץ והתעקמה ושמשת הנהג התנפצה. כל זאת עשה מבלי שהחזיק ברשותו רישיון נהיגה או ביטוח על פי חוק.

במסגרת ההסדר בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

עמוד 1

טיעוני הצדדים:

בא-ת-כוח המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם ריבונותה של המדינה לקבוע מי יבוא בשעריה וההגנה על ביטחון הציבור. לדבריה, בשעה שהמצב הביטחוני השורר במדינה רעוע, יש חומרה יתרה בהסעתם של שוהים בלתי חוקיים שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון. עוד הוסיפה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום, על רקע חלופי הזמן הניכר בין המיוחס לנאשם בכתבי האישום השונים. בגין המיוחס לנאשם בת"פ שבכותרת, עתרה למתחם הנע בין 5 חודשים ל-12 חודשים מאסר בפועל ואילו בתיק המצורף עתרה למתחם הנע בין 5 ל-15 חודשים מאסר בפועל.

בגדרי המתחמים ביקשה לקבוע את עונשו ברף הבינוני-גבוה, וזאת על רקע עברו הפלילי של הנאשם והעדר נסיבות המצדיקות חריגה מטה ממתחם העונש ההולם.

בא-ת-כוח הנאשם מנגד הפנה לכך שמדובר בנאשם צעיר בן 24, נשוי ואב לשני ילדים. אביו של הנאשם נפטר לפני מספר שנים ועול הפרנסה נפל על כתפיו של הנאשם. הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי יקר ויש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה. הנאשם לא אמור היה לקבל כסף בגין אותן הסעות, שכן זה עובד כשכיר. אשר לסיכון הביטחוני הגלום במעשיו, הפנה לעובדה כי אותם שב"חים שנתפסו עם הנאשם, שוחררו מבלי שהועמדו לדין, דבר המלמד כי בפועל לא נשקפה מהם כל סכנה לביטחון הציבור.

עוד הוסיף וציין כי הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירות, מלמדות כי אלו נמצאות במדרג הנמוך בדגש על כך שבתיק המצורף מדובר על הסעה של שוהה בלתי חוקי בודד, ואילו בתיק שבכותרת הסעתם של ארבעה שוהים בלתי חוקיים בלבד. בכך גם יש לאבחן את עניינו מאותם פסקי-דין שעליהם מסתמכת המאשימה. אמנם לנאשם הרשעות קודמות, יחד עם זאת אלו אינן ממין העניין והשפעתן על עונשו של הנאשם מן הראוי שתהיה מינורית, אם בכלל. הנאשם מצדו הביע צער על מעשיו וביקש מבית המשפט לתת לו הזדמנות לשקם את חייו.

דין והכרעה:

בפתח ראש פרק זה אציין כי מצאתי לקבוע שני מתחמים נפרדים בגין שני האירועים המפורטים בכל אחד מכתבי האישום. בית המשפט מגיע למסקנה זו חרף כך שמדובר בעבירות דומות וזאת בעיקר נוכח פער הזמנים של כשנתיים ושלושה חודשים המפריד בין המיוחס לנאשם באישום המצורף לבין זה המיוחס לו באישום שבכותרת. המעשים בוצעו במקומות שונים, בנסיבות אחרות וממילא אין לדבר על תכנית עבריינית אחת.

משעה שמדובר בשני כתבי אישום שונים שאין ביניהם כל זיקה, ולאור העובדה שהעבירות בוצעו בהפרש של כמעט שנתיים זו מזו, הרי שמצאתי לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל כתב אישום (ר' בעניין זה סעיף 40ג לחוק העונשין וע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (29.10.2014)).

על-פי האמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעצם ביצועה של עבירת הסעת שוהה בלתי חוקי, פגע הנאשם בערך המוגן של זכות המדינה לקבוע את זהות הנכנסים בשעריה, ריבונותה ובעקיפין גם בזכותו של ציבור אזרחי ישראל לביטחון והגנה. עוד יש במעשיו של הנאשם כדי לפגוע בערכים המוגנים של ביטחון המשתמשים בכביש, וכך גם בשלטון החוק והסדר הציבורי.

אשר לעבירת ההסעה, כפי הידוע, זכותה וחובתה של כל מדינה לשמור על שעריה וגבולותיה מפני כניסתם שם שוהים בלתי חוקיים. הסעת שוהים בלתי חוקיים, כפי שעשה הנאשם, מעודדת וממריצה כניסתם של תושבים זרים ללא היתר, וכן יש בכך גם פוטנציאל להפרת הסדר הציבורי.

לא בכדי בחר המחוקק להחמיר עם המסיעים, המעסיקים והמלינים של השוהים הבלתי חוקיים, עת קבע עונש כפול בצד עבירות אלו מאשר העונש הקבוע לצד עבירת הכניסה והשהייה הבלתי חוקית. בדומה, בשורה ארוכה של פסקי דין גם בתי המשפט הביעו דעתם לפיה יש לנקוט בגישה מחמירה יותר כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים מאשר כלפי השוהים עצמם, וזאת בשל כך שאלו נמצאים בבחינת "חוטאים ומחטיאים", וראה בעניין זה רע"פ 3173/09 **מוחמד פראג'י נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (05.05.2009), שם קבע כב' השופט א' רובינשטיין:

"בהקשר הקרוב של המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, שחטאתם אמנם עולה משל הללו [משל השוהים הבלתי חוקיים - ד.ב.ט.], שכן - כאמור - חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם, וכך גם בתי המשפט, דן בית משפט זה ברע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 769. מפי השופט טירקל נדונה שם רמת הענישה הראויה, והוכרע כי דחק העתים והמציאות הבטחונית הקשה (ב-2001) מצדיקה לגזור על הללו עונשי מאסר... אוסיף את קולי לגישה המחמירה כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים, שהם על פי רוב ישראלים העוברים על החוק לשם בצע כסף, ולא למען פת לחם".

גישה מחמירה זו נשמעה גם מפיו של כב' השופט י' טירקל ברע"פ 5198/01 **חטיב נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (18.10.2001).

עוד נדמה כי נפיצותה של העבירה, כחלק מתופעת השוהים הבלתי חוקיים, לא כל שכן בעתות בהן המצב הביטחוני אינו שפיר מחייבת אף ליתן משקל לשיקולי הרתעת הרבים. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ מדינת ישראל נגד זין חמדי, (פורסם בנבו) (04.08.2013), אשר נאמרו אמנם בהתייחס לעבירת של הסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות, אך כוחם יפה גם לעניינינו: **"לטעמי, המתחם ההולם לעניין מסיעים, מלינים ומעסיקים בנסיבות מחמירות בעניינינו צריך להיות בין 5-15 חודשי מאסר. בעניין זה יש חשיבות עצומה להרתעה כיון שמדובר בעבירה שעיקרה כלכלי וזאת כדי שיצא הקול והצלול מטעמנו כנגד מעשים אלו"** [ההדגשה אינה במקור - ד.ב.ט.].

לבסוף, מצאתי להביא גם את דבריה של כב' השופטת ר' לביא, אליהם אף אני, בצניעות המתבקשת, מבקש להצטרף:

"לטעמי, מן הראוי להחמיר בעונשו של המסיע, מעסיק ומלין ולהטיל עליהם עונש חמור מזה המוטל על מי שנכנס לתחומי ישראל כדי לשבור שבר ולהאכיל משפחתו שהרי אלמלא ידע הנכנס כי ימצא מי שיסיעו ויעסיקו תמורת בצע כסף, לא היה נוטל הסיכון כלל. באיזון שבין הסיכון שייתפס, או שאם ייתפס עונשו יוחמר, לבין הסיכוי שיצליח לעבוד או למצוא דרך מכניסה אחרת - בדרך כלל, בליט ברירה, יעדיף הסיכוי שיאפשר לו להניח פת לחם על שולחן משפחתו. זאת בעוד האחרים: המסיעים, המלינים והמעסיקים, נבנים ממצוקתם הכלכלית הקשה של תושבי הרשות, הנכנסים לישראל כדי לעבוד. סביב מצוקתם הקשה קמה תעשייה שלמה של "נותני שירותים" למיניהם, ביניהם שרותי הסעה בלתי חוקיים ומאורגנים על ידי תושבי ישראל, המיועדים לתושבי הרשות תמורת תשלום דמי הסעה גבוהים מהמותר בחוק וביחס למקובל; קבלנים הנותנים שמם למתן אישורי העסקה תמורת תשלום חודשי גבוה, מבלי שיעסיקו אותם בפועל; זיופי אישורים ומכירתם בשטחי הרשות לכל המרבה במחיר; מתן שוחד, ועוד, תופעות עברייניות-חברתיות קשות, מסואבות ומעוררות תיעוב" (ת"פ (שלום קרית גת) 8653-06-11 מדינת ישראל נגד אבו מארב, (פורסם בנבו) (15.09.2013)).

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת שוהה בלתי חוקי, מטבעם של דברים, ניתן למצוא מנעד רחב של עונשים אשר מוטלים בבתי המשפט, החל מעונשים צופה פני עתיד, דרך עונשי מאסר קצרים בדרך של עבודות שירות, וכלה בעונשי מאסר של ממש שלעיתים מגיעים אף לכדי שנת מאסר ויותר. עיון בפסיקה הרלוונטית מגלה כי בתיקים שבהם הוטלו עונשים צופי פני עתיד, על דרך הכלל, דובר בהסדר טיעון סגור שגובש בין הצדדים, על כל המשתמע מכך. כך למשל, ר' ת"פ (שלום ירושלים) 34067-04-11 **מדינת ישראל נגד האני טחאן**, (פורסם בנבו) (02.05.2011); ת"פ (שלום טבריה) 3561-10-07 **מדינת ישראל נגד חמדיה**, (טרם פורסם) (29.10.2007); ת"פ (שלום באר שבע) 54423-07-10 **מדינת ישראל נגד אדהם עאמר**, (פורסם בנבו) (27.06.2012); ת"פ (שלום קרית גת) 26573-02-11 **מדינת ישראל נגד פריואן**, (פורסם בנבו) (18.09.2011); ת"פ (שלום באר שבע) 2587-07-10 **מדינת ישראל נגד אלהוזייל**, (פורסם בנבו) (06.10.2010); עפ"ג (מחוזי מרכז) 21197-04-10 **פאר דוידי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (14.07.2010);

לצד האמור לעיל, ניתן לומר כי ה"שדרה המרכזית" של הענישה בעבירות בהן חטא הנאשם שעניינם הסעה והעסקה נעה בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר.

כך למשל, ברע"פ 8344/15 **עלי מחאמיד נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (08.12.2015), שניתן על ידי בית המשפט העליון דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירה אחת של הסעת שוהה בלתי חוקי, בכך שהסיע שוהה בלתי חוקי אחד. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין מאסר מותנה לבין שמונה חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם שלושה חודשי מאסר, תוך שהורה על הפעלת מאסר מותנה, חלקו בחופף, כך שבסה"כ נגזר על הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל למשך שבעה חודשים וחצי, לצד עבירה נלווית. בית המשפט העליון אשר נדרש לבקשת רשות הערעור של הנאשם, דחה אותה בצינו כי במקרה הנדון אין המדובר בסטייה ניכרת ממדיניות הענישה.

ברע"פ 7726/13 ג'מעה נסאסרה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (08.01.2014), דובר בנאשם אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי, בכך שהסיע ארבעה שוהים בלתי חוקיים. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין חודשיים לתשעה חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בדומה, אף בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 42224-05-14 סאלח סרסור נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (03.08.2015), דובר בנאשם, בן 75, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הסעת שוהה בלתי חוקי הסתייעות ברכב לביצוע עוון, בכך שהסיע שוהה בלתי חוקי אחד. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 3 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל**. לבסוף, בית משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר והפעיל שני מאסרים מותנים, חלק בחופף, כך שעל הנאשם נגזר לרצות מאסר בפועל למשך שנה, לצד ענישה נלווית. בית המשפט המחוזי שדן בערעור שהגיש הנאשם לא התערב במתחם הענישה שנקבע, אך בשל נסיבותיו החריגות של הנאשם (גילו, מצב הבריאותי של הנאשם ושל רעייתו, חלופת הזמן מעת ביצוע העבירה ומעת הטלת עונשי המאסר המותנים, התקופה בה שהה הנאשם במעצר, ובשים לב לענישה הכלכלית הכבדה שהושתה) החליט לבטל את עונש המאסר ולהאריך את המאסרים המותנים.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 1671-09-13 סאלח נגד מדינת ישראל, (טרם פורסם) (01.12.2013), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של קשירת קשר לביצוע עוון, ניסיון הסעת שוהים בלתי חוקיים והסעת נוסעים בשכר, בכך שהסיע ארבעה שוהים בלתי חוקיים. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע במקרה הנדון בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בערעור שהגיש הנאשם, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש אשר נקבע על ידי בית משפט השלום בדין יסודו. יחד עם זאת, בשים לב לעובדה שבית משפט השלום חרג מעונש המאסר לו עתרה המאשימה, החליט בית המשפט המחוזי הקל בעונש שנגזר על הנאשם, והעמידו על **שנת מאסר אחת בפועל**, לצד ענישה נלווית.

עוד בעניין זה ר' עפ"ג (מחוזי מרכז) 40405-10-10 מוסטפא עזאם נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (13.10.2010); עפ"ג (מחוזי מרכז) 25836-06-11 חירי מסארוה בן סאלח נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.09.2011); עפ"ג (מחוזי מרכז) 965-02-10 עיאדה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (26.04.2009).

אשר לעבירות של הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רישיון נהיגה, על דרך הכלל נגזרים עונשים שתחילתם ענישה צופה פני עתיד, שיכול ויגיעו לכדי מספר חודשים מאסר בפועל ואף יותר בנסיבות מחמירות.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אינה מבוטלת כלל ועיקר. ככל שהדבר נוגע לכתב האישום המצורף ולחומרה, בית המשפט לוקח בחשבון את העובדה כי לא זו בלבד שהנאשם הסיע ברכבו שוהה בלתי-חוקי, הרי שזה עשה זאת הגם שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה. יתירה מכך, מקום בו התבקש הנאשם לעצור זה נמלט עם רכבו, נכנס לתוך היער ונערך מרדף בעקבותיו. הנאשם, בשלב מסוים, עוצר את רכבו ובורח מן המקום, וזאת תוך יצירת סיכון שכן אגב כך הרכב בו שהה נסע לאחור, והתנגש כפי הנראה בעצמה גבוהה בשני עצים, דבר הנלמד מכך ששמשות הנהג

התנפצה ואילו דלת הנהג מאחור התעקמה. במובנים רבים, חסד נעשה עם הנאשם נוכח טיב נסיעתו שלא יוחסה לו עבירה חמורה יותר מזו שצוינה בכתב האישום.

השילוב של ביצוע עבירה פלילית אגב נהיגה ללא רישיון ובהמשך הימלטות מכוחות המשטרה על מנת שלא להיתפס הינו שילוב מסוכן, והיו דברים מעולם. למזלו של הנאשם, אירוע זה הסתיים בנזק לרכוש בלבד. עוד יש בהתנהלותו של הנאשם כדי ללמד על העדר מורא, ותעוזה.

גם בכתב האישום בכותרת עסקינן בביצוע עבירה פלילית אגב נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, כאשר בזו הפעם עסקינן בארבעה שוהים בלתי-חוקיים אותם הסיע ברכבו בסמוך לעיר נתיבות. לא למותר להוסיף כי לא נטען שהנאשם הוכשר אי-פעם לנהיגה, על כל המשמעויות הנגזרות מכך. מעבר לסכנה לפגיעה בביטחון משתמשי הדרך, הרי שישנו גם פוטנציאל לנזק כלכלי לא מבוטל, עת זה נוהג ללא ביטוח, שכן חלילה יהיה מעורב בתאונה, ובהעדר פוליסת ביטוח, הציבור הוא זה שישא עלויות הנזק.

מנגד ולקולא, בית המשפט ייקח ביחס לשני האירועים את העובדה כי הנאשם לא היה זה שהעביר את השוהים הבלתי-חוקיים אל תוך תחומי המדינה, ולמצער אין כל ראיות לכך. הנאשם לא קיבל באופן ישיר כסף עבור ההסעות הנ"ל. אין מדובר בהסעה בנסיבות מחמירות, וזאת גם באספקט של מספר השוהים הבלתי-חוקיים, או התאמות כאלה ואחרות שנעשו ברכב על מנת לאפשר הסעתם בהסתר של אותם שוהים בלתי-חוקיים.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע המפורט בכתב האישום נשוא ת"פ 27940-03-16 נע בין 3 ל-12 חודשים מאסר בפועל, ומאידך, מתחם העונש ההולם בגין האמור בת"פ 6386-09-14 נע בין 5 ל-18 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים ולקולא תילקח בחשבון הודאתו, שיש בה משום הבעת חרטה וחיסכון בזמן שיפוטי יקר. הנאשם צעיר יחסית בגיל, וכפי הנטען עול כלכלת משפחתו נפל על כתפיו מגיל צעיר לאחר שאביו נפטר. בנוסף יילקח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות נשוא ת"פ 6386-09-14.

מנגד ולחומרה יש ליתן הדעת לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שלוש הרשעות קודמות. לכאורה, על-פני הדברים אין המדובר בעבירות ממין העניין. יחד עם זאת, עיון בכתבי האישום בהם הורשע הנאשם מלמד כי דפוסי התנהגות בהם כשל בעבר מוצאים ביטוי גם בעבירות עליהן הוא נותן כיום את הדין.

ככל שהדבר נוגע לת"פ 16816-09-11 עסקינן בכתב אישום שבו הנאשם ביחד עם שלושה נוספים תקף שוטרים שהגיעו בסמוך לביתו על מנת לערוך חיפוש אחר סמים. על-פי הנטען, הנאשם תקף את אחד השוטרים באגרופים, ואגב כף הפריע להם לבצע את משימתם. אז כהיום הימצאותם של שוטרים בסביבתו אינה מותירה רושם רב על הנאשם אשר מהין ופועל על מנת לסכל את עבודתם, וכפי המקרה שלפנינו - להימלט מהם אגב ביצוע עבירה.

ביחס להרשעה מת"פ 41813-04-12 שעניינו החזקת סם שלא לצריכה עצמית, הרי שעיון בכתב האישום שבו הורשע הנאשם מלמד כי בזו הפעם הנאשם מסיע את אותם סמים במשקל חצי קילו ברכבו, גם כן מבלי שהחזיק רישיון נהיגה. ושוב נמצא בפנינו דפוס פעולה של ביצוע עבירה פלילית אגב נהיגה ברכב ללא הכשרה.

הרשעתו האחרונה של הנאשם במסגרת ת"פ 2006-01-14 הינה בגין מעשה פשוט ערך, שעניינו התחזות כאדם אחר בפני מנהל תחנת רכבת באמצעות תעודת חוגר, אך ניתן להבחין בה שוב בהעדר המורא של הנאשם מפני הגורמים הממונים על אכיפת הסדר והחוק.

בתיק זה לא הוגש תסקיר, ועל-כן לא נפרשו מלוא הנתונים הצריכים לענין, לרבות מידת נזקקותו של הנאשם להליך טיפולי ויכולתו להירתם להליך שכזה. במצב דברים זה הרי שגם אין לדבר על סטייה מטה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. היעדרו של הליך טיפולי על רקע העבר הפלילי מצדיק מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד.

אשר לשיקולי הרתעת הרבים, סבורני כי המצב הביטחוני השורר במדינת ישראל בחודשים האחרונים (גם אם בתקופות מסוימות זה ידע רגיעה מסוימת) מצדיק מתן משקל אף מעבר לרגיל. האמור עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון ואף עם הרציונל שעמד מאחורי חקיקת סעיף העבירה עליה עבר הנאשם. כך למשל, ר' דבריו של כב' השופט י' טירקל, שנאמרו אמנם בשנת ויפים אף לעניינינו:

"לדאבון הלב, היו פיגועי הטרור למעשים שבכל יום והדבר הוא בבחינת מפורסמות שאין צריכות ראייה. המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שעונשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים. אם אין אוזנו של העבריין בכוח קשובה לקול דמי קורבנות הפיגועים, אולי יישמע לקול הסוגר והבריח הננעלים על העבריינים".

ובהמשך:

"סבורני כי דברו של המחוקק וקולם של הפיגועים מחייבים את בתי-המשפט לאחוז היום באמות-מידה עונשיות מחמירות יותר מאלה שבהן החזיקו, לפעמים, בעבר. דברים אמורים במעשי עבירה העלולים להוליד מעשי זוועה נוראים, ועל התגובה העונשית להיות חמורה וקשה. אם אין עומדות לעבריין נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, יש לגזור עליו - ואפילו הוא אדם מן היישוב שעשה מעשיו מתוך תמימות או מחמת צורך דוחק כלשהו - עונש מאסר לריצוי בפועל בלי מתן אפשרות להמירו בעבודות שירות. אשר לאורך תקופת המאסר, חלקי עם המחמירים, כאמור לעיל".

לא בלי קשר, מותב זה אף נדרש אך לאחרונה לגזור עניינו של נאשם אשר בדומה לנאשם שבפני הסיע מספר שוהים בלתי-חוקיים, ומספר שעות לאחר שהוריד אחד מהם זה האחרון הוציא לפועל פיגוע בעיר קריית גת (ר' ת"פ 17554-12-15 מדינת ישראל נ' זוהיר הוזייל).

בעבירות בכגון דא, ובפרט בנסיבותיו של הנאשם שבפניי שחוטא פעם אחר פעם בהסעת שב"חים נדמה כי יש צורך

בענישה כלכלית, וזאת על מנת להעביר מסר ברור בדבר חוסר הכדאיות הכרוך בהסעתם של שוהים בלתי-חוקיים.

בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בית המשפט רשאי, לאחר שקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, לגזור עונש כולל למכלול האירועים. בנסיבותיו של תיק זה סבורני כי זה המסלול הנכון לפעול בו גם במקרה דנן, ובכך יישמר יחס הולם בין מכלול מעשיו של הנאשם לבין סוג העונש שייגזר עליו.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 10.3.16;

ב. חמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות לפי חוק הכניסה לישראל או עבירות של נהיגה בזמן פסילה או הפרעה לשוטר;

ג. 12 חודשים פסילה בפועל מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה. פסילה זו תחול מיום שחרורו ובמצטבר לכל עונש פסילה אחר;

ד. שישה חודשים פסילה על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח;

ה. 4,000 ₪ קנס או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.2.17.

אין לנאשם רישיון נהיגה להפקיד.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, ו' בתמוז התשע"ו, 12.7.2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט